William Voltz

NEMILOSRDNÝ PROTIVNÍK

PERRY RHODAN 180 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

K mladým mužům by se člověk neměl chovat jako k zajatcům. Oni jsou pak netrpěliví a zlí. Přemýšlejí, jak co nejdřív uprchnout. Snadno se rozčílí, nadávají strážným a odmítají vypovídat. Neradi anebo málo jedí.

Tohle zobecnění však nesedělo na žádného ze tří mužů, kteří kráčeli před seržantem Turpinem po chodbě. Až na jednu věc.

Odmítali vypovídat.

Ale nebyli ani netrpěliví ani zlí. Chovali se vzorně, byli zdvořilí a pravidelně přijímali potravu.

Avšak mlčeli. Žádné sliby, žádná lákadla ani žádné hrozby jim nerozvázaly jazyk.

Ocelové podrážky holínek tří zajatců duněly po tvrdé podlaze. Pravidelně, jako v nastudovaném rytmu. Cizí uniformy se leskly ve stropním světle. Tváře mužů vyjadřovaly rozhodnost. Byla na nich vidět víra v moc, která je silnější než Spojené Impérium.

To Turpina zneklidňovalo.

„Stát!" přikázal.

Zajatci se zastavili. Turpin prošel kolem nich. Koutkem oka si je nedůvěřivě prohlížel. Stáli tam rozkročení a tvářili se jako sto čertů. Jejich uniformy měly modrou barvu a na každé z nich svítilo v úrovni hrudníku velké rudé V.

Turpin neměl tušení, co to V může znamenat, ale bylo mu to jedno. Co dostal tenhle úkol starat se o zajatce, neměl klid. Probudili v něm totiž něco, o čem si myslel, že to už dávno nemá: strach.

Přitom byli jenom tři, směšně málo ve srovnání s dvěma tisíci mužů posádky CREST. Ani to snad nebyli samotní zajatci, kdo v Turpinovi probouzel strach, byl to spíše způsob jejich chování. Ti tři zatím neztratili důstojnost a sebevládu, dokonce i v téhle bezvýchodné situaci jako by stále věřili, že se vše obrátí v jejich prospěch.

Neříkali, že doufají ve vysvobození, ale chovali se, jako by mělo každou chvíli přijít.

Turpin tiše zaklel. Pak zapnul interkom, a spojil se s můstkem.

„Seržant Turpin se třemi zajatci, pane," řekl Turpin.

„Dobrá, seržante, přiveďte je dál."

Turpin se podmračeně obrátil ke trojici.

„Dobrá, hoši," řekl tlumeným hlasem. „Připravte se. Perry Rhodan se takovými jako jste vy nenechá dlouho vodit za nos. Teď vám půjde o krk."

Turpin si oddechl. Po těchto slovech cítil úlevu. Ovšem pokud doufal, že jeho slova zapůsobí, pak se mýlil. Dívali se na něj sice vážně, ale nijak nereagovali. Jenom dlouhán s jizvou u kořene nosu se usmál.

Turpin cítil pohrdání, kterým ho častovali. Rychle se odvrátil. Několika kroky se octl přede dveřmi na můstek, pak je rozrazil.

„Tak honem!" přikázal. „Honem sem!"

Jakmile se trojice mužů pohnula, rudá V pod jejich srdci se pohnula. Vypadali, jako by šli převzít moc a ne k výslechu.

Bully zíral na lesklou minci na své dlani.

„Hlava nebo orel?"

„Orel!" zvolal Noir.

Mince proletěla vzduchem a přistála na stolní desce. Noir se nad ni naklonil a zašklebil se.

„Orel," poznamenal spokojeně. „Nezdržujte se, Bully. Než dorazíme k cíli, vyhraju majlant."

„A kdy ho budete chtít utratit?" sarkasticky poznamenal Bull.

„Jen co v Galaxii zavládnou klidnější časy," vysvětloval mutant Noir.

„Kdybyste čistě náhodou nebyl nositelem buněčného aktivátoru,

pochybuju, že byste se takovejch časů vůbec kdy dočkal."

Hypno se uvelebil v křesle. Bully na něj zamyšleně koukal.

„Když si představím, že jste jediný mutant, kterýho si Rhodan přizval, tak mi běhá mráz po zádech," řekl. „V Galaxii to vře."

„Máte tisíc požárů, ale jenom jednoho požárníka," souhlasil Noir. „Ale jde jenom o výslech tří zajatců. Myslím, že na to moje skromné síly postačí."

Bully a mutant cestovali na palubě laboratorní lodi AMALDO. Jejím cílem byla soustava hvězdy Beauly. Tam na ně čekali Rhodan s Atlanem, kteří po děsivých událostech na Stupu parkovali s CREST na oběžné dráze kolem této planety. Na Stupově měsíci byla objevena stanice, na které Neznámí postavili ohlupovací zářič, s jehož pomocí byli domorodci ze Stupu uvrženi zpátky do hlubokého barbarství.

Poté, co byla tato stanice zničena, Rhodan získal tři zajatce. Kupodivu se jednalo o Pozemšťany a nikoliv o cizí bytosti, jak by se dalo čekat.

Všechno svědčilo o faktu, že někde pracuje skupina rebelů.

Strašlivá galaktická válka, která propukla mezi mnoha národy Bluesanů, zákonitě stáhla do konfliktu i humanoidní bytosti. Dějiny lidstva prokazovaly, že válka zasahuje i národy, které s válkou samotnou nemají přímo nic společného.

Jako první pochopili situaci mazaní Skokani. Věděli, že porážka Bluesanů nebyla způsobena Rhodanovou přesilou, nýbrž chabou výzbrojí i slabými defenzivními prostředky bluesanských křižníků.

Po zmizení molkexových pancířů galaktičtí obchodníci větřili neopakovatelnou šanci na obchod. Začali s prodejem nejmodernějších obranných i útočných prostředků Bluesanům, kteří se ukázali být dobrými obchodními partnery.

Ironií osudu se také stalo, že když Rhodan porazil agresivní Gatasany, vymanil zároveň z jejich područí stovky bluesanských národů, které nyní pronikaly do vesmíru. Všude zuřily lokální bitky a postupně zasahovaly i centrum Galaxie a dotýkaly se už i oblastí zájmu Spojeného Impéria.

Ovšem nejenom Skokani využívali tuto situaci. I Akonané a Arkonidané už navazovali obchodní styky s Bluesany. Jejich zástupci dodávali každému, kdo byl ochoten platit horentní sumy.

Bluesané je platili.

Reginald Bull musel myslet na Allanovo varování, které legendární Arkonidan vyslovil už kdysi dávno. Tehdy řekl, že se žádný z národů, ani lidstvo samo, nikdy nesklení pod vládu legendárního muže na věčné časy.

Spojené Impérium se už natolik rozrostlo, že téměř nebylo možné kontrolovat všechny hvězdné říše. Rhodan musel pouze doufat, že se vůdci suverénních planet automaticky připojují k jeho principům a ideálům.

Ovšem v tom se samozřejmě v mnoha případech mýlil. Stále více nejrůznějších planet šlo svou cestou.

Zatčení tří Pozemšťanů na měsíci planety Stup pouze poukazovalo na fakt, že se bez Rhodanova vědomí odehrávají věci, které nejsou v souladu se zásadami Spojeného Impéria.

Všechno naznačovalo, že se vývoj dostal tak daleko, až se největším nepřítelem člověka znovu stává sám člověk!

Navíc bylo symptomatické, že Bully ve spěchu sehnal jenom jednoho jediného mutanta, protože všichni zbývající byli bez ustání v akci. Bully byl nakonec rád, že měl alespoň Noira.

Křižník AMALDO, kterým letěli, byl osmisetmetrový, kulovitý obr experimentální jednotky a podléhal galaktické rozvědce. Loď byla vybavena speciálními přístroji všeho druhu.

„Jméno?"

„Matthieu."

„Věk?"

„Čtyřiadvacet."

„Planeta narození?"

Mlčení. Přesně jako u všech předchozích výslechů. Jméno a věk. To nebylo důležité. Ale o svém původu neprozradili nic. Klidně se mohli bývali narodit na Zemi. Nebo na jakékoliv jiné planetě s obecně pozemskými podmínkami.

Hovořili dokonalým interkosmem. Byli inteligentní, dokonce nadprůměrně inteligentní.

„Planeta narození?" zopakoval Rhodan otázku.

Nic. Tři páry očí, které na něj upřeně hleděly, pevně sevřené rty.

Rhodan si vyměnil pohled s Atlanem. Arkonidan mírně zavrtěl hlavou. Ne, tímto způsobem z těch chlapů nedostanou nic.

„Matthieu, vy jste nejstarší zajatec," obrátil se Rhodan na muže s jizvou. „Asi víte, kdo před vámi stojí. Pravděpodobně také víte, že máme prostředky a metody jak z vás pravdu dostat. Proč nám ji nepovíte raději sám dobrovolně, abyste se vyhnul nepříjemnému nátlaku?"

Matthieu mírně pozvedl obočí.

„Vy tady vyslýcháte," řekl pak.

„Dobře, Matthieu. Jak chcete," řekl Rhodan a otočil se ke druhému zajatci, Hathawayovi.

„Chytili jsme vás na měsíci této planety. Co bylo vaším úkolem, Hathawayi?"

„Střílet na divoké kachny," s vážnou tváří odpověděl Hathaway.

Matthieu a třetí muž, Berrings, se usmáli. Měli smysl pro humor svého druha.

Zezadu z můstku se ozval hromový hlas velitele lodi plukovníka Korse Dantura: „Půjčte mi je na chvíli, pane, však on je pak ten smích přejde!"

Atlan namítl: „Slušností je k výpovědi nepřinutíme, Perry."

„Tak já vám povím, co jste provedli," klidně řekl Rhodan Hathawayovi. „Obsluhovali jste speciální zářič, jehož záření dlouhodobě ohlupovalo obyvatelstvo Stupu. Já osobně vaše jednání považuji za zavrženíhodný zločin, ze kterého se budete zodpovídat před soudem a za který budete co nejpřísněji potrestáni. Bude záležet jen na vás, jaký padne rozsudek... a co vy, Berringsi? Vám je dvacet, že?"

„Ano."

„To chcete strávit mládí na trestné planetě Impéria?"

„Já vím přesně, kde strávím mládí," ujišťoval ho Berrings.

„Pane!" zvolal Dantur. „AMALDO se blíží k soustavě Beaulyho hvězdy. Chce s vámi mluvit místoadministrátor Bull."

Rhodan přikývl a naznačil Atlanovi, že má pokračovat ve výslechu. Viděl, že si ti muži naprosto nepřipadají jako zločinci a že pevně věří ve správnost svého jednání.

Proč to vlastně dělali? Komu slouží?

„Ahoj, starochu," zdravil Bully. „Tak jsme tady."

„Dobrá," odpověděl Rhodan. „Uvízli jsme na mrtvém bodě. Naši zajatci nechtějí vypovídat. Který telepat přiletěl?"

„Žádný," kysele opáčil Bully. „Všichni mutanti jsou mimo dosah. Ale vezu aspoň Noira."

„Noira," zopakoval Rhodan. „Dobrá, však si nějak poradíme. Bylo by dobré, kdyby Noir přešel k nám na palubu CREST. Pro AMALDO mám jiný úkol."

Rhodanův zástupce neztrácel čas, jako obvykle. „Dám ti majora Telbara. Popovídej si s ním. Noir a já se zatím připravíme na přestup."

Obraz podsaditého muže zbledl. Hned nato se na monitoru objevil tmavovlasý muž.

„Jsem major Telbaro, pane," řekl.

„Zdravím vás, majore," usmál se Rhodan. „Na vás a na vaše muže čeká speciální úkol. Podrobnosti se dozvíte od důstojníků CREST. Přistanete s AMALDO na Stupu a podíváte se na domorodce. Ale buďte opatrní. I dřevěný kyj může být za určitých okolností nebezpečný."

„Ano, pane," řekl Telbaro. „Dám si pozor."

„Zjistíte reakce domorodců na výpadek emočního zářiče. Jistě už máte předběžné informace. Zjistěte, zda ti chudáci tam dole budou schopni najít cestu zpět ke své civilizaci, anebo jestli jsou navždy odsouzeni k divošskému živoření."

„Vynasnažíme se, pane."

„Přirozeně, že nás také zajímá, jak vlastně emoční zářič funguje. Na palubě AMALDO máte vyškolené odborníky. Ať testují jednotlivé domorodce."

Major potvrdil příjem, Rhodan pak přerušil spojení a vrátil se k zajatcům.

„Myslím, že na okamžik přerušíme výslech," řekl Rhodan Allanovi. „Za chvíli sem dorazí AMALDO. Dal jsem majoru Telbarovi rozkaz, aby přistál na Stupu. Bully a Noir přijdou za námi."

„Noir," zamyšleně opakoval Atlan. „Jenom Noir?"

„Jenom Noir," suše opáčil Rhodan a vydal pokyn, aby stráže odvedly zajatce do kajut.

„Na uniformách mají velké V na modrém podkladu," řekl pak Rhodan a otočil se k Allanovi. „Co by to mohlo znamenat?"

„Je to nějaký symbol."

Rhodan liše hvízdl. „Vzpomínám na své mládí," řekl. „Různé národy světa tenkrát měly ve zvyku ukazoval jako symbol roztažený prostředníček a ukazováček ve tvaru V."

„A co to znamenalo?" zeptal se Allan.

„Victory," odvětil Rhodan. „Vítězství."

Noir byl malý a při těle, tudíž nevypadal nebezpečně. Ani když promluvil, nebudil dojem bojovníka. Vypadal spíš jako spokojený obchodní cestující, kléry právě uzavřel dobrý obchod.

Noir byl však živou zbraní. Noir byl hypno, dokázal každé živé bytosti vnutil svou vlastní vůli, aniž by si to oběť uvědomila.

Jako všichni mutanti byl i on plně vytížený a přepracovaný. Nosil však buněčný aktivátor, kléry ho zbavoval nemocí, stárnutí i únavy, proto dokázal zvládnout obrovské pracovní penzum.

Tajemná bytost z planety Poutník rozmístila po Galaxii celkem pětadvacet buněčných aktivátorů. Devatenáct bylo nalezeno, ale jeden z nich byl zničen. Nikdo netušil, kde zůstaly zbývající, zda jsou ještě někde v úkrytu nebo jestli je někdo nosí.

Jeden z osmnácti drahocenných aktivátorů nosil hypno André Noir. Právě kráčel po Rhodanovu boku ke kajutám zajatců.

„Jak to s nimi chcete provést?" zeptal se Rhodan.

Noir se usmál.

„Navrhuji postupoval nenápadně," řekl. „Tak, aby nikdo z nich nic nepoznal a nepocítil, až s nimi skončíme."

„Jak to bude dlouho trval?" zeptal se Rhodan.

Noir si rozpačité přečísl vlasy. „Čtyři dny, možná i pěl, kdo ví?" odpověděl. „Vyvolám v nich hluboký hypnotický blok, kléry zablokuje centrum jejich vůle, aniž by si toho všimli."

Zabočili za roh a spatřili Turpina, který hlídal kajutu se zajatci.

Noir se zastavil přede dveřmi.

„Kdy začnete?" zeptal se za ním Allan.

„Teď," odpověděl Noir. Psalo se 30.září 2328.

Čtyři dny pozemského času jsou pro kosmické dějiny málo. Jsou téměř bezvýznamným časovým rozmezím. Na palubě vesmírné lodi to však představuje dlouhou dobou, zvlášť když se na něco důležitého čeká.

Rhodan věděl, že nemá smysl mutanta pobízel, protože Noir přesně věděl, co dělá. Pracoval co možná nejrychleji.

Byl v kajutě zajatců. Bez strážných. Povídal si s nimi o bezvýznamných věcech, hrál s Matthieuem šachy a nedal na sobě znal, že plní úkol.

Ovšem trojice mužů nebyla hloupá. Tušili, že neznámý návštěvník po nich něco chce. Nedůvěra zajatců rosila. Už druhý den byli nervózní, ale Noir předstíral, že si toho nevšímá.

Večer ho Matthieu chytil za paži, zrovna když Noir chtěl opustil místnost.

„Co po nás vlastně chcete?" zeptal se Mallhieu.

Noir řekl: „Snažím se vás zabavit, aby vám rychleji utíkal čas."

Matthieu ho pustil: „Asi jste telepat. Máte číst naše myšlenky?"

„Kdybych byl telepat, myslíte si, že bych k vám musel chodit na návštěvu?"

„Nech ho," ozval se Berrings z postele. „Vidíš, že je neškodný. Dříve nebo později zjistíme, co má za úkol."

Noir se rozpačitě usmál a šel.

„Už to bude brzy, šéfe," řekl pak Rhodanovi, když vstoupil na můstek. „Brzy."

Major Telbaro poslal první zprávu. Specialisté z AMALDO ukončili nejdůležitější průzkumy. Měli jednoho zraněného, to když se Dr. Dedrange sklonil nad zdánlivě bezvědomého muže a dostalo se mu za to rány klackem. Jinak k žádným dalším incidentům nedošlo.

Vědci konstatovali, že zpomalení elektrických výměn potenciálu mezi mozkovými buňkami domorodců sice přestalo, ale přesto nedošlo k žádnému změřitelnému vzrůstu inteligence. Vypadalo to, jako by emoční záření nadále působilo. Stupidé už byli pod jeho vlivem příliš dlouho.

Dokonce ani ti domorodci, kteří byli před dvaceti lety, kdy p.p. začalo působit záření, dospělí a inteligentní, si nedokázali vzpomenout na opuštěná města a strojní zařízení. Nemělo smysl doufat, že by Stupidé získali svou paměť zpět.

Atlan a Rhodan z toho usoudili, že emoční zářič při krátkodobé činnosti způsoboval dočasné ochromení inteligentního mozku. Při dlouhodobém vlivu byly mozkové buňky poškozeny nevratně a nedalo se pomýšlet na zpětné získání bývalé inteligence anebo paměti.

Tím se emoční zářič proměnil v nepřímo smrtící zbraň.

„Nevěřím, že by tohle vymysleli lidé," řekl Rhodan Atlanovi.

„Naši zajatci ale lidé jsou," připomínal Atlan.

„Až s nimi bude Noir hotov, povědí nám víc," dodal Bully. „Pak se dozvíme i to, kdo stojí v pozadí."

Cvak! ozval se automatický regulátor přívodu čerstvého vzduchu. Se sotva slyšitelným syčením proudil do místnosti. Jiný přístroj kdesi reguloval vlhkost vzduchu. Muži na palubě CREST dýchali nejzdravější vzduch, jaký si uměli představit. Přesto by raději dali přednost atmosféře jakékoliv nedotčené kyslíkové planety.

Nikdo na můstku neslyšel typické zvuky, které obrovitá loď nepřerušovaně produkovala. Byli na to zvyklí. Vnímali je pouze podvědomě.

I cvakání interkomového zařízení bylo pro posádku něčím zcela samozřejmým a do jisté míry uklidňujícím. Teprve když zazněl Noirův hlas, zbystřili.

„Jsem hotov, pane," hlásil se mutant. „Turpin je přivádí na můstek."

„Výborně," odpověděl Rhodan. „Ale bylo by dobře, kdybyste u toho byl i vy. A přiveďte sebou Bullyho."

Uplynuly čtyři dny od chvíle, kdy mutant začal systematicky zpracovávat zajatce. Čtyři dny, přesně jak Noir předpověděl.

Po chvíli vstoupil seržant s trojicí zajatců Matthieuem, Hathawayem a Berringsem. Výraz jejich tváří se nezměnil. Přišli jako vždy klidně a zastavili se před Rhodanem a Atlanem. Na druhé straně vešel na můstek Noir s Bullem.

„Dobrý den, Matthieue," řekl Rhodan jako by nic. „Neviděli jsme se čtyři dny."

„Vaše přítomnost nám velmi scházela," sarkasticky poznamenal Berrings.

Rhodan krátce pohlédl na hypnotika. Noir mrkl a nenápadně kývl, Bully se postavil za Rhodana.

„Matthieue, znám vaše jméno a stáří," začal Rhodan. „Teď mi ještě prozraďte, z jaké planety pocházíte."

„Z Plophosu," promptně odpověděl Matthieu.

Noir se usmál. Rhodan potlačil pocit zadostiučinění.

„Jak se jmenuje slunce, kolem kterého krouží vaše planeta?" zeptal se Rhodan. „Povězte nám něco o této soustavě."

„Slunce se jmenuje Eugaul," oznamoval Matthieu. „Je to žluté slunce typu pozemského slunce. Je 8221 světelných let daleko od Země a krouží kolem něj osm planet. Třetí svět, Plophos, je svět, který se velice podobá samotné Zemi. Jsme potomky kolonistů, kteří před třemi sty let opustili Zemi, aby osídlili Plophos."

Tak tedy kolonisté! Tři sta let znamenalo pro vývoj velmi dlouhou dobu. Mnohé kolonie si vytvořily vlastní flotilu. Ovšem, že by za takovou dobu někdo vyvinul emoční zářič? To se Rhodanovi moc nezdálo. Pořád ještě si myslel, že tihle potomci kolonistů slouží nějakým jiným bytostem.

„Pro koho pracujete?" zeptal se tedy. „Pro kterou civilizaci?"

Matthieus se zamračil.

„Nikdo nedonutí Plophosana, aby pracoval pro někoho jiného. My pracujeme jen pro sebe."

Přestože Rhodan nepochyboval, že Noir zajatce dokonale ovlivnil, měl zvláštní podvědomý pocit nejistoty. Cosi ho intuitivně varovalo, že Matthieuova odpověď není úplná.

„Dobře, Matthieue," řekl. „Teď k vám, Hathawayi. Rád bych, abyste mi potvrdil, co mi pan Matthieu právě vyprávěl."

„Říkal pravdu," zavrčel Hathaway.

„Takže pokračujme, Hathawayi," řekl Rhodan a vážně se zahleděl na zajatce. „Zajímalo by mě, jak jste se vy a vaši druzi dostali na měsíc světa, kolem kterého právě kroužíme."

„To je dlouhá historie," začal Hathaway. „Vlastně to všechno začalo..."

Jeho další slova zanikla v ječeni sirén. Rhodanem to trhlo. Dříve než mohl cokoliv poznamenat, můstkem zaduněl Danturův hlas: „Vesmírné zaměření, pane! Kulovité lodě! Je jich dvacet. Z toho tři superobří jako CREST."

Rhodan už stál vedle Epsalana.

Jak se tu tak náhle mohla objevit flotila?

„Kde se tady vzali?" překvapeně se otázal Bully.

Vtom dvacet cizích lodí zahájilo nemilosrdnou palbu na CREST. Tři se uvolnily ze svazku, vlétly do atmosféry planety a zničily AMALDO.

Dříve než mohla CREST pomýšlet na obranu, byla na třinácti místech těžce zasažena. Loď se otřásala, muži na můstku se překřikovali. Rhodan se držel pilotního křesla. Poplašná tabule se rozzářila. Zasaženy byly i lineární pohony lodi. Všude po palubě se aktivovaly hasicí přístroje. Celé skupiny robotů se snažily zachraňovat, co se dá.

CREST by pravděpodobně podlehla nepřátelskému ostřelování, kdyby Kors Dantur nebyl tak pohotový.

Epsalan se překvapivě rychle zotavil z prvotního šoku. Zapnul ochranné štíty, které zachytily následující zásahy.

Krátce nato CREST zahájila pomocí nouzových agregátů manévr zrychlení a vylétla ze soustavy Beauly. Dantur vystupňoval rychlost až těsně pod rychlost světla.

„Zaútočili na nás bez varování!" zuřil Bully. „Zatracený mizerové!"

Hathaway vylezl zpod karetního stolku a využil situaci. Pokusil se praštil Turpina, ale to zrovna přišel na můstek obr Melbar Kasom a zavrčel. Pravačkou popadl Hathawaye kolem pasu a levačkou zneškodnil zbývající dva zajatce. Matthieu a Berrings najednou letěli místností a zastavili se až o stěnu. Pak se obr otočil na Hathawaye: „Tak co, chlapečku, co kdyby sis to teď rozdal se mnou místo s tím malým seržantem?"

Oslovený se však tvářil tak vyděšeně, že obr jenom něco zabručel a pustil ho na podlahu.

Na můstek mezitím přicházela další a další hlášení. Nebyla nikterak příznivá. Podle všeho to vypadalo, že flotila Spojeného Impéria bude nutně potřebovat novou vlajkovou loď.

Vtom se znovu objevili dva pronásledovatelé a zahájili palbu. Oba stříleli ve směru letu CREST, v mžiku nejlépe využili svou palebnou sílu.

Dantur zafrkal.

„Která civilizace dokáže něco takového... kromě nás?"

Rhodan s Atlanem si vyměnili pohled.

„Ano," tiše podotkl Atlan. „Kdo kromě vás?"

Al Jiggers byl malý, temperamentní blonďák. Bylo mu čtyřicet, ale měl tvář dítěte. Jiggers měl umělý obličej. Svou vlastní tvář ztratil při nitroexplozi v laboratoři na Plophosu. Od té doby nosil biomasku. Jenom oči měl své. Zářily jako dva krystaly.

Protože vypadal jako dítě, mnozí Plophosané se domnívali, že se tak i chová, ale mýlili se. Nebyl změkčilec a každý to během půl hodinky vedle něho zjistil.

Jiggers měl koníčka. Byl špiónem. Špiónem z vlastní vůle. Tahle práce ho přitahovala jako magnet. Zatím přežil. Což svědčilo o jeho schopnostech.

Jiggers zjistil, že na palubě CREST pobývá Perry Rhodan. kdyby věděl, že tam s ním jsou ještě i Bully a Atlan, byl by jeho triumf býval byl ještě větší.

Jiggers se jmenoval Alfréd, ale říkali mu Al.

Šéfem tajné služby na Plophosu byl Derrigade. Derrigade žil v neustálém strachu, že by ho Jiggers mohl jednoho dne vystřídat v úřadě. Věděl sice, že Jiggers o jeho místo nemá zájem, ale také věděl, že Jiggerse chrání a podporuje Vůdce.

Bylo to čistě náhodou, že se Al Jiggers zrovna nacházel na můstku, když přišlá zpráva o útoku na vlajkové lodi Spojeného Impéria a o jejích pronásledování.

„Zdalipak Rhodan ví, že ho pronásledují muži, které považuje za svoje spojence?" zeptal se Derrigade.

Avšak Al toho nikdy moc nenamluvil.

„Nemám tušení," odpověděl.

Derrigadeova masitá tvář zrudla vzrušením. „Dokázali jsme to," řekl pateticky. „Honíme Rhodana po Galaxii, kterou už považoval za svůj majetek."

„Možná," řekl Al.

„Ohlásím to Vůdci," řekl Derrigade.

„Proč?" zeptal se Jiggers. „Vždyť už to ví."

„Jistě," řekl Derrigade. „Je ve stálém spojení s flotilou."

Jiggers vstal. Měřil něco před metr padesát. Proti Derrigademu vypadal jako trpaslík.

„Přesuňte se do Greendooru," řekl Derrigade. „Jakmile Rhodana zajmou, bude tam převezen. Povedete spolu s Vůdcem výslech našeho velectěného Velkoadministrátora."

„Ano," řekl Al. „Já vím."

Vyšel ven. Derrigade si oddechl. Jednoho dne bude muset tohoto muže nějak vyřadit z provozu. Mít Jiggerse za spolupracovníka stálo člověka příliš mnoho nervů.

Hnali před sebou pýchu flotily, štvali před sebou smrtelně raněnou loď. Stále se vynořovali z lineárního prostoru, aby nedali CREST vydechnout.

Jedna z obřích lodí, která CREST pronásledovala, nesla jméno PHOENIX a vedla svazek dvaceti lodí. Její kapitán Con Perton byl zároveň také velitelem svazku. Byl to velký, ramenatý muž s pěstěnýma rukama, pečlivě učesanými vlasy, neustále obklopený vůní cizokrajného parfému. Byl to velmi ješitný muž s mimořádnou schopností se ve strategicky důležitých momentech vždy správně rozhodovat. Byl to změkčilec, ale uměl svou slabost skrýt. Navenek se ale choval jako tvrďas.

Sledoval monitory a přejížděl si prstem přes tenký knírek pod nosem. Znovu a znovu se jeho lodě nořily z lineárního prostoru, zaútočily na CREST a zase se ztratily. Přestože se kapitán CREST velice snažil, bylo jen otázkou času kdy padne.

Perton se spokojeně usmál. Jestlipak Rhodan ví, že ho pronásledují lidé? Potomci kolonistů z Plophosu?

Vůdce sice nepočítal s tím, že by se mu přišlo na stopu už nyní, ale byl i na takový případ připraven.

Vůdce!

Perton se na okamžik zasmušil. Do tří týdnů bude muset dostat protijed, jinak zemře. Perton byl pyšný, že se dobrovolně podrobil této proceduře, i když se tentokrát trochu bál, jestli protijed dostane vůbec.

Podíval se na hodinky. Podobaly se pozemským hodinkám, jen šly o něco pomaleji, protože dny a noci na Plophosu trvaly trochu déle než na Zemi.

Perton se protáhl. Nyní byl na řadě jeho PHOENIX.

„Zbraně!" křikl.

„Připraveny!" odpověděl mu strohý hlas.

Perton se opájel mocí. Jedno jediné slovo a děla jeho lodi chrlila zkázu a smrt. Věděl, že Velkoadministrátor nesmí uniknout. Vůdce byl rozhodnut zlomit Rhodanovu moc. Perton doufal, že všechno proběhne podle plánu. To by zpevnilo jeho pozici.

Na palubě CREST zuřily čtyři velké požáry. Dříve nebo později měla loď shořet celá. Podobala se vulkánu, který se řítí vesmírem rychlostí světla.

I přes velkou rychlost unikající vlajkové lodi se pronásledovatelům nadále dařilo propočítávat krátké průlety lineárním prostorem a útočit.

Ještě stále však pronásledovaní prchali.

Ještě stále se snažili uniknout... . Pak dostal můstek CREST plný zásah.

Tvář Perryho Rhodana se podobala masce. Nehnul ani brvou, neprozrazoval, co se odehrává v jeho nitru. Už dávno museli zapnout nouzové osvětlení. Ze všech stanovišť lodi přicházela nová a nová hlášení ztrát.

Hangáry byly zcela zničeny, proto nebylo možné nasednout do člunů a zachránit se.

Dantur se nehnul z pilotního křesla a snažil se dostat svou loď do bezpečí. Akonané ani Arkonidané, Skokané ani Bluesané by nedokázali letět za CREST tak dlouho. Ovšem svazek dvaceti nepřátelských lodí jako by byl spolčen s ďáblem.

„Nevěřím, že to dokážeme," vyslovil Atlan domněnku všech přítomných.

Rhodan vstal a přešel k trojici zajatců, kteří leželi na podlaze a sténali. Turpin seděl v koutě a mířil na ně osobním paprskometem. Vypadalo to, že jen čeká na příležitost, aby to mohl zmáčknout.

„Matthieue!" zvolal Rhodan. „Jsou to vaši přátelé, Matthieue?"

V očích osloveného muže svítila nenávist společně s pýchou.

„Ano," zavrčel. „Přiletěli si pro nás."

„Myslíte?" posmíval se Rhodan. „Vždyť i vás mohou Zabít!"

„Možná, že nevědí, že jsme na palubě."

Rhodan už na to nestačil nic říct. Vyšlehl blesk následovaný ohlušující detonací, cosi ho strhlo a praštilo s ním o stěnu. Svezl se k podlaze a zůstal ležet. V pravém boku cítil palčivou bolest. Kdosi se rozječel, pak ucítil dým.

„Perry!" zakřičel kdosi. „Perry? Seš raněnej? Ty mizerové zasáhli můstek!"

To byl Bullyho hlas. Rhodan mu chtěl odpovědět, ale v tu chvíli o něj kdosi klopýtl. Pak se zajiskřilo v ovládacím panelu a začalo hořet. Plameny ozářily zničený můstek.

Všude ležela těla. Rhodan slyšel sténání a nadávání. Z útrob lodi se ozývalo zlověstné praskání. Rhodan však podobné situace zažil už tolikrát a nemínil kapitulovat.

„Perry!" znovu volal Bully. „Kde seš? Jestli se ti něco stalo, zakroutím těm hajzlům krkem, každýmu z nich extra!"

„Tady jsem!" hlásil se Rhodan.

Rhodan ztěžka vstával. Jakmile se nadechl, nutilo ho to do kašle.

„Dostali nás," hlesl jeden z mužů.

„Dantur je mrtvěj!" vykřikl Bully. „Leží pod troskama ovládacího panelu a nehejbá se!"

„Ne..." zamumlal Rhodan.

Nemohl uvěřit. Vrtěl hlavou.

Tohle byla válka.

„Přebírám velení CREST," oznamoval Rhodan. „Podnikneme poslední pokus. Zkusíme nouzově přistát a uniknout tak nepříteli."

Můstek byl ztracen. Muži museli uprchnout před ohněm. Jejich cílem byl nouzový můstek. Rhodan doufal, že se mu odtud ještě podaří ovládnout loď. Museli najít někde mezi hvězdami planetu, na kterou by mohli uprchnout.

Kasom opustil můstek jako první. I Turpin a dva zajatci byli po smrti. Přežil to jenom Matthieu. Pokulhával za ostatními.

Rhodan byl přesvědčen, že se všude na lodi ještě nacházejí skupinky, které se snaží probít do bezpečí. Dva ze tří antigravů už nefungovaly.

Nouzovou centrálu našli naštěstí nepoškozenou. Když do ní dorazili, už se v ní shromáždilo na třicet členů posádky. Při Rhodanově příchodu sice neprojevovali žádné velké nadšení, ale bylo na nich vidět, že stále ještě doufají. Rhodan ihned rozdělil rozkazy, aby muže zaměstnal.

CREST se opět přízračně otřásla a na okamžik zhasla světla. Když se opět rozsvítila, Rhodan se pokusil navázat spojení s jednotlivými odděleními lodi pomocí interkomu. Hangáry, zbraňová centrála ani palubní observatoř se nehlásily. I hlavní centrála lineárního pohonu zůstávala němá.

Z nákladního vstupu se ozval četař Caneiro.

„Štěstí, že ještě vůbec někdo žije, pane," sténal. „Jsem obklíčen ohněm. Žádný hasicí systém nefunguje. Jestli mě hned někdo nevyzvedne, zemřu tady."

Nákladní vstup byl pět set metrů od pomocného můstku. Bylo vyloučeno přijít tomuto muži včas na pomoc.

„Musíme risknout nouzové přistání, četaři," oznamoval Rhodan. „Snažte se vydržet."

V hlase mladého muže byla slyšet panika, když odpovídal: „Tak dlouho to tady nevydržím. Oheň se rychle blíží. Vedro začíná být nesnesitelné. Nemáte na můstku nějakého mutanta, který by mě odtud vynesl?"

„Máme jenom hypnotika. Teleporteři na palubě nejsou."

Chvíli zavládlo ticho.

„Je mi jednadvacet, pane," řekl nakonec Caneiro. „Ještě nechci umřít. Nevidím v tom smysl, pane. Proč a zač mám zemřít?"

„Máte tam někde ochranný oblek?" zeptal se Rhodan.

„Jistě," odpověděl Caneiro. „Ale jsem obklíčen plameny, nevím jak bych se k němu mohl dostat."

„Dostanu ho ven," ozval se za Rhodanem hluboký hlas.

Rhodan přerušil spojení k nákladovému vstupu a otočil se na Melbara Kasoma.

„Je ztracen, Kasome," řekl. „Nemá smysl, abyste riskoval život i vy."

Ale obr už byl u dveří. „Mým šéfem je Atlan, pane. Nic nenamítal," dodal a zmizel v chodbě.

Atlan se pokusil o úsměv.

„Nech ho jít, Perry," řekl. „Třeba to dokáže."

Rhodan obnovil spojení s nákladovým vstupem.

„Caneiro!" křikl.

„Ano? Co ještě chcete?"

„Na cestě je muž, který vám chce pomoci."

„Díky, pane," zamumlal četař.

O sedm minut později našli sluneční soustavu s pěti planetami. Druhá oběžnice vypadala příznivě.

CREST jen zvolna a neochotně poslouchala příkazy z nouzového můstku. Pronásledovatelé zřejmě poznali, co má Rhodan v úmyslu a zastavili palbu. Rhodan se však nenechal zmást. Tak lehko se protivník setřást nenechal. Po nouzovém přistání půjde o vteřiny. Pokud se posádce nepodaří rychle opustit palubu a ukrýt se, budou vydáni neznámým na milost a nemilost.

Vlajková loď, která už byla prakticky jenom vrakem, vlétla do neznámé soustavy. Rhodanovi bylo jasné, že nepůjde o běžné přistání. Pohonné agregáty už neposlouchaly. Antigravová pole rovněž odmítala poslušnost. CREST spadne na povrch cizí planety jako meteorit.

Žádný vesmírný kapitán by Rhodanovi takový úkol nezáviděl. Ale Velkoadministrátor se rozhodl, že zachrání zbytek posádky. Kdyby se nepříteli podařilo je zajmout a posléze třeba pozabíjet, zaniklo by společně s Rhodanem, Allanem a Bullym vše, co tito muži kdy vybudovali.

Nikdo ho nerušil.

Atlan a Bully převzali velení nad zbytkem posádky. V nouzovém

můstku se shromažďovalo stále více zachráněných.

Třiatřicet minut po objevení planetární soustavy Rhodan klidným hlasem oznámil: „Připravte se na nouzové přistání. Rozdělte a oblečte si všechny letuschopné bojové obleky. Po přistání všichni okamžitě opustíte CREST pólovým výstupem!"

Vtom se na můstek vřítil Melbar Kasom. Přes rameno měl přehozenou bezvládnou postavu. Opatrně ji odložil do křesla a tiše oznámil:

„Žije."

Perton si prohlížel svou tvář, která se odrážela od vyleštěné stolní desky. Studoval ji přesně, dokud si nebyl jist, že našel mimiku, která zapůsobí. Pak se obrátil k důstojníkům.

„Máme je tam , kde jsme je chtěli mít," řekl ledabyle. „Chystají se nouzově přistát na jedné z těch pěti planet."

„Doufejme, že jim přitom nevybuchne loď," poznamenal Ashton.

„To by bylo politováníhodné," přiznával Perton. „Ale doufám, že náš přítel Rhodan ukáže, co umí a že bezpečně přistane."

„Pokud ještě vůbec žije," podotkl Brunticker.

Perton si pohladil knírek. Zkoumavě se podíval na Bruntickera. Neměl rád, když důstojníci cokoliv namítali, ale zatím se mu nepodařilo je o tom dostatečně důrazně přesvědčit.

„Jak budeme postupovat, až CREST přistane?" zeptal se Ashton.

„Pronásledujeme je," řekl Perton. „Až budeme vědět, kterou planetu si vybrali, obklíčíme ji a počkáme na jejich nouzové přistání. Když zjistíme, že někdo z posádky přežil, půjdeme níž a pečlivě propátráme území. Prohledáme i ten vrak. Pravděpodobnost, že by nám někdo unikl, je mizivá."

„Vyšleme čluny?" zeptal se Varringer.

„Ano, poručíku," odpověděl Perton. „Jakmile se to ukáže být nutné."

Brunticker si odkašlal. „A co uděláme se zajatci?"

Perton se cynicky zasmál. „Nedůležité zajatce nepotřebujeme. Vůdce si přeje zajatce, ale nemá zájem o každého kadeta. Myslete na to, pánové. Zajímejte jenom důležité osoby."

„A ti ostatní?" zeptal se znovu Brunticker, který chtěl mít přesné instrukce.

Perton mlčel. Pak se vrátil do velitelského křesla.

Mlčení bylo výmluvnější než všechna slova.

Con Perton, velitel svazku dvaceti lodí, právě odsoudil k smrti stovky Pozemšťanů.

Udělal to na Vůdcovu zakázku.

V tom však nebyl žádný rozdíl.

Fantom ze žhavé oceli prolétl temnotou vesmíru do atmosféry planety. Vzduch byl řídký, ale při neuvěřitelné rychlosti CREST přece jen působil odpor. CREST za sebou během několika vteřin táhla ohnivý chvost. Jednomu hangáru povolila vrata a čluny z něj vypadávaly jako jiskry z ohniště.

Nikdo, kdo by sledoval toto gigantické divadlo, by nemohl věřit, že tam uvnitř zůstal někdo naživu. Přesto však tomu tak bylo. Muži, kteří přežili vesmírnou bitvu, se přidržovali čeho mohli a doufali,, že přežijí i přistání.

Loď se třásla, skřípěla a vůbec vydávala zvuky, jako by se měla každou chvíli rozpadnout. Čím níže se CREST dostávala, tím vyšší tóny nabíralo zlověstné hvízdání všude kolem.

Muži na pomocném můstku z toho neslyšeli nic. Rhodan ještě stačil vydat posádce rozkaz, aby hned po přistání opustila palubu a rozmístila se po okolí. Bylo jasné, že na planetě záhy propukne válka s pronásledovateli, ale víc toho zatím pro své muže udělat nemohl. Nebezpečí, že Crest po dopadu vybuchne, bylo momentálně mnohem větší než obavy z následných bojů.

Loď už byla téměř nekontrolovatelná. Rhodan si připadal jako uprostřed laviny, která se nezadržitelně řítí do údolí. Věděl, že nedokáže přistát na žádném předem určeném místě.

CREST narazila v ostrém úhlu na povrch planety. Vrak mohutné lodi se zavrtal do krusty cizího světa a vytvořil gigantický kráter. Působnost bomby nemohla být horší. Země se zachvěla a v místě dopadu se okamžitě zvedlo mračno prachu a kouře.

Vlajková loď dopadla na rozlehlou nížinu mezi poušť a ploché pohoří. Byl den. Nažloutlé slunce žhnulo a vysušovalo povrch.

Na okraji pouště se ukazovaly jen slabé stopy chudé vegetace. Směrem k horám rostlin přibývalo a úpatí hor pak bylo jako neprostupnou stěnou chráněno vzrostlými kaktusy.

Loď se zabořila do země až téměř do poloviny. Do vzduchu byly vymrštěny tuny půdy a ta nyní padala zpátky jako hustý hliněný déšť.

Na mnoha místech země zesklovatěla. Kráter, který CREST vyhloubila, vypadal jako veliká, černá jizva. Plameny a exploze nenechávaly zemi na pokoji.

Vysoko nad místem neštěstí se vytvořilo mračno kouře, hnané slabým větrem nad poušť.

Z kopule vylézali bojoví roboti. Většinou byli značně poškození a jejich počítačové mozky vydávaly jenom slabé impulzy. Tři roboti se zřítili do kráteru, jeden tam zůstal viset za okraj, další čtyři lezli na kopuli.

A stáli tam nahoře, ne nepodobni svým lidským stvořitelům.

Jeden z robotů se najednou začal točit v kruhu, nejdřív pomalu, pak stále rychleji. Jeho groteskní tanec skončil ve chvíli, kdy uklouzl a spadl dolů do hlubiny.

Znamenalo to signál pro zbývající tři. Jako na tajný rozkaz začali po sobě střílet. Dva vybuchli, třetí se překotil a zůstal viset na jakési obnažené vzpěře.

Potom se na kopuli objevila další postava. Byla veliká a široká. Budila dojem, že si s chaosem kolem sebe umí poradit. Rozhlédla se, pak se sklonila.

„Lezte ven než ten vrak bouchne!" řekl Melbar Kasom.

I přes neutralizátory přetlaku byl náraz pro muže v pomocném můstku strašlivý. Rhodanovi s Atlanem se podařilo zklidnit narůstající paniku dřív... než propukla v plné síle. Velice rychle si to namířili k horní kopuli. Často se museli troskami lodi prostřílet, aby mohli pokračovat.

Ertruský obr Kasom šel v čele skupinky. K Rhodanově velké radosti neustále naráželi na další přeživší, kteří se k nim připojovali. Rhodan odhadoval, že přistání přežilo asi tři sta mužů. Na raněné raději nechtěl myslet. Snad se později naskytne příležitost jim pomoci.

Loď byla definitivně zničená. Teď, když viděl rozsah zkázy, připadalo mu jako zázrak, že to vůbec přežili.

Konečně dorazili k výstupu na horní kopuli.

Kasom šel ven jako první. Ostatní trpělivě čekali, dokud se nevrátí.

Venku na ně čekal neznámý svět s netušenými hrozbami a nebezpečími. A bylo nanejvýš pravděpodobné, že budou pronásledováni. Rhodan si přál, aby je protivník považoval za mrtvé.

„Dopadli," řekl Ashton. „Myslím, že další hledání si můžeme ušetřit. Tam dole už nikdo nežije."

„Jste si opravdu tak jistý?" zeptal se Con Perton. „Osobně se o tom přesvědčíme."

Dvacet Vůdcových lodí se nacházelo na oběžné dráze kolem planety, na které nouzově přistála CREST. Zaměřovači a pozorovací přístroje oznamovaly Plophosanům náraz lodi Pozemšťanů. Planeta, kolem které kroužili, měla řídkou, ale dýchatelnou atmosféru. Převážnou většinu jejího povrchu tvořily pouště. Ale byly tu i hory a údolí s bujnou vegetací. Pokud na CREST někdo přežil, jeho cílem bude některé z těch údolí.

Perton věděl, že se posádka CREST rychle dostane do bezpečí. Pozemšťané měli speciální bojové obleky, které jim umožňovaly létání. Nepochyboval, že někdo přežil a byl rozhodnut dostat všechny zbylé členy posádky.

Con Perton vydal pěti lodím rozkaz, že mají nadále kroužit kolem planety. Tím se chtěl zabezpečit proti jakémukoliv překvapení. Podstatná část letky dostala rozkaz přistát.

I Pertonova loď klesala k povrchu planety.

Plophosané napjatě pozorovali monitory. Brzy na nich spatřili místo nedobrovolného přistání. Byla to tmavá skvrna uprostřed žluté pouště.

Ashton, který naváděl PHOENIX na přistání, se posměšně obrátil na Pertona.

„Podívejte se sám, pane," řekl. „Ta loď je až po pólovou kopuli v zemi. Je spálená na troud. Divím se, že ještě nevybuchla."

„Přistaneme, pane?" zeptal se poručík Brunticker.

„Přirozeně," opáčil Perton. „Vydejte odpovídající rozkaz ostatním lodím, Varringere."

Ashton se téměř neznatelně usmál.

Patnáct lodí přistálo v širokém kruhu kolem vraku CREST. Perton ihned přikázal provést analýzu atmosféry. První pozorování dávalo zapravdu těm, kdo tvrdili, že neštěstí nikdo nepřežil. Vysoce citlivé přístroje pročesávaly okolí, ale nenacházely žádné stopy života.

Perton poslal k vraku hasičskou jednotku robotů a zároveň robotům vydal rozkaz, aby pronikli na palubu a pátrali po raněných.

Jen roboti zmizeli, přišly výsledky atmosférické analýzy. Vědci zjistili, že vzduch je dýchatelný.

„To ztěžuje náš úkol," řekl Perton. „Pronásledovaní mohou přežít i bez skafandrů."

Pak přikázal, aby z každé lodi vystartoval jeden člun. Sám se rovněž odebral do hangáru, aby se účastnil pátrání. Doprovázeli ho Ashton a Brunticker.

Když pak vylétal z hangáru, došlo mu v plné míře, co se mu to vlastně podařilo. Porazil Perryho Rhodana v otevřené bitvě. Ukázalo se, že plophosanské lodě nejsou o nic horší než lodě Pozemšťanů.

A posádky?

Perton se pobaveně usmál. Kterýkoliv Plophosan si to mohl v klidu rozdat s kterýmkoliv Pozemšťanem. Vůdcova přísně řízená vojenská vláda určitě dokáže rozbít Spojené Impérium a zlomit nadvládu Pozemšťanů.

Vůdce měl jasný koncept.

Perton se uvelebil v křesle. Vůdce měl zcela bezpečnou metodu jak si zajistit věrnost svých nejdůležitějších spolupracovníků.

Perton ji znal z vlastní zkušenosti a velmi dobře.

Když otevřel bránu, kaktus na něj stříkl kyselinu, ale Toermlin počítal s tím, že své obydlí najde v podrážděném stavu a proto ještě před vstupem rozprostřel ochranný štít. Trpělivě vyčkal, až kyselinová sprcha odezní. Pak vytáhl zátku z odtoku, aby zapáchající tekutina mohla odtéci.

Konečně byl kaktus vyčerpán. Toermlin odložil ochranný štít.

Jak očekával, přístup k hlavní šachtě se vlivem těžkého otřesu zřítil. Nyní si musí buď vyhrabat nový anebo počkat, až nastane noc. V noci může urazit cestu k hlavní chodbě bezpečně i po povrchu.

Opatrně obešel kaluž kyseliny. Kaktus byl otřesem mimořádně rozrušený. Toermlin si nevzpomínal, že by ho jeho obydlí někdy předtím postříkalo tak velkým množstvím kyseliny.

Vytáhl z kaktusu další zátku a zadíval se ven. Nad horizontem se pořád ještě táhla mračna. Něco strašného se stalo. Ještě nevěděl jak otřes zapůsobil na jiná obydlí. Hlavní chodba to ale určitě vydržela. Staří byli v horských jeskyních. Pravděpodobně si podivných událostí ani nevšimli.

Toermlin se ptal, proč Jaiky ještě nenapadlo vyhrabat hluboké díry do země. Tímto způsobem by se jim snad podařilo ulovit nějakého Tepera.

Toermlin pohrdavě zafuněl. Jaikové jsou tupá zvířata, která stejně jednou vymřou. Celé hodiny dřepí před kaktusy a čekají, až vyleze nějaký Teper. Každý Teper se ale nejdřív podívá ven než vyjde z obydlí, žádný nemá v úmyslu dát se lehkomyslně všanc těm šelmám.

Z hor vedla ke kaktusovým polím celá soustava podzemních chodeb. Teperové potřebovali kaktusy k životu, protože z nich vyráběli všechno, co potřebovali. Sice se už pokusili vysázet kaktusy v údolích, ale pouštním rostlinám se na úrodné půdě nedařilo.

Toermlin se sám sebe ptal, před kolika generacemi někdo objevil, že staré kaktusy bývají uvnitř duté a že se do nich Teperové snadno dostanou, když se prohrabou mezi kořeny. První Teperové, kteří se takto ukryli před Jaiky, zcela určitě těžce onemocněli, protože neměli ochranné štíty proti kyselině, kterou podrážděné kaktusy prskaly do svých útrob.

Díval se ven a říkal si, že ti, kteří vystupují z kouřové jámy, musejí být bohové nebo démoni. Pak se pohrdavě zašklebil. Co to může být za bohy, když zavinili zřícení chodeb. Legenda praví, že se bozi zjevují v paprsku světla, a že to jsou světlem zalité bytosti, které Tepery zahrnují dobrými skutky.

Toermlin roztřeseně procházel obydlím. Uzavřel odtok a opustil kaktus brankou. Pak vklouzl ke kořenu a vešel do chodby, která vedla k hlavní šachtě. Dobrý kus cesty urazil bez problémů, pak došel až k propadlému místu. Věděl, že by měl začít uvolňovat průchod, ale pro něj samotného to byla příliš těžká práce. Kromě toho hrozilo nebezpečí, že je ucpaná většina vzduchových děr.

Nedalo se nic dělat, musel počkat, až přijde noc. V noci bude před Jaiky v bezpečí. Na okamžik zůstal sedět a přemýšlel, jestli staří najdou nějaké vysvětlení pro podivná božstva. Zlostně myslel na staré, jak tam nahoře dřepí ve svých jeskyních, tlustí a líní, jak tupě zírají a jenom čekají, až je někdo nakrmí.

Toermlinovou jedinou útěchou bylo, že i on bude jednou patřit ke starým.

Vrátil se do kaktusu, uhnul drobným kapkám kyseliny, které rostlina ještě dokázala vyprodukovat, posadil se k otvoru a díval se ven.

Když bohové zmizeli z dohledu, Toermlin se otočil, ostrými drápy oddělil kus kaktusu a dal se do jídla.

Když se Tormlin vzpřímil, což se stávalo jen zřídka, dosahoval výšky jednoho metru. Úzké, chobotovitě zakončené hlavě dominovalo jedno velké oko. Toermlinovo tělo bylo pak všude pokryto drsnou, tmavou kožešinou.

Druh Teperů by pravděpodobně nikdy nevyvinul inteligenci, kdyby je k tomu nedonutili laikové. Jaikové byli velké, ještěrkám podobné šelmy? které se díky ostrým zubům a tvrdému pancíři staly neporazitelným protivníkem.

Jaikové z nouze lovili ještě i jiná zvířata, ale přednost dávali Teperům. Proto dokázali trpělivě vyčkávat před kaktusem nebo jeskyní třeba celé dny.

A tak se přece jen ještě občas stalo, že nějaký Teper padl za oběť Jaikům.

Toermlin s mlaskáním dojedl.

Přál si příchod noci, ale zároveň cítil strach z bohů či démonů, kteří řádili tam venku.

Krátce poté ho vyrušily podivné zvuky, kvůli kterým se mu zježila srst. Rychle odběhl k pozorovacímu otvoru.

To, co spatřil, ho přinutilo mimoděk ukročit zpátky. Tam velku poletovaly koule. Koule tak velké, že zastiňovaly slunce.

Toermlin se přitiskl k zemi a roztřásl se strachy.

Rhodan se neohlížel. Společně s Atlanem, Bullym, Kasomem, Noirem a Caneirem letěli nad rozlehlým kaktusovým polem. Ti, co přežili, se rozdělili do několika skupin a odlétali ve všech směrech.

Většina kaktusů tam dole byla tři metry vysoká a dva metry široká. Mezi kaktusy rostly ještě nějaké jiné, menší rostlinky.

Pomalu se blížili k horám. Rhodan letěl se svou skupinou záměrně těsně nad zemí. Protože museli počítat s nepřátelskými loděmi, bylo jistější, když poletí co nejblíž k možným úkrytům.

Nálada mezi trosečníky byla mizerná. Jenom Atlan to očividně snášel s jistou mírou ledabylého klidu.

Rhodan věděl, že maličké vysílačky, které měli ve vybavení s sebou, nepostačí k navázání spojení se vzdálenými pozemskými stanicemi. Pokud se někde nablízku čistě náhodou neobjeví strážní loď, jsou odsouzeni k životu na téhle planetě a k čekání, než je Plophosané uloví nebo zabijí.

„Myslím, že tady jsou i zvířata," řekl Atlan. „Občas se dole pod námi něco pohne. Až nám dojdou potravinové koncentráty, aspoň neumřeme hlady."

„To zní, jako bys počítal, že na tomto světě budeme muset zůstat delší dobu," řekl Rhodan.

„To je docela dobře možné, avšak řekl bych, že se naši pronásledovatelé každou chvíli objeví."

„Ten Arkonidan ví úplně všechno," poznamenal Bully.

„Jsou to přece potomci Pozemšťanů," dodal Atlan. „Kdyby patřili k Bluesanům nebo k Akonanům, měli bychom ještě nějakou šanci. Ted' máme ale co do činění s rovnocenným protivníkem. Navíc jsou Plophosané ve výhodě, nemusejí tříštit vojenskou sílu po celé Galaxii. Mohou flotilu soustředit do jednoho místa beze strachu, že by na ně odněkud zaútočila jiná flotila."

„Flotila, pane?" zeptal se Caneiro. „Pokud mají flotilu, pak podléhá Velkoadministrátorovu velení."

Atlan se rozesmál. „Zdá se mi, že pořád dost dobře nechápete situaci, četaři. Jakmile se rozkřikne, že byla CREST sestřelena, Galaxie se postaví na hlavu. Naši milovaní spojenci Arkonidané, Skokani a Akonané jen čekají na možnost, aby mohli uskutečnit své vlastní tajné plány. Kromě toho existuje celá řada kolonií, které se chtějí vymanit z područí Země."

Atlan mluvil z vlastní zkušenosti. Prožil zánik Velkého Impéria Arkonu. Rhodan sám nejlíp věděl jak slabé ve skutečnosti je Spojené Impérium. Především Akonané snili svůj velký sen o ztracené moci.

Rhodan sledoval krajinu pod sebou. Od jednotlivých kaktusů vedly jakési tmavé čáry směrem k horám. Rhodan upozornil Atlana na rozdílnou barvu země.

„Vypadá to jako podzemní kanály," mínil Atlan. „Možná to jsou potoky."

„Na potoky jsou ty linie příliš přímé," odvětil Rhodan.

„Tak se na to podíváme," navrhl Kasom.

„Ne," odmítl Rhodan. „Musíme si pospíšit si, abychom byli co nejdříve v horách. Teprve tam budeme v relativním bezpečí."

Mlčky letěli dál.

Sotva doletěli k prvním vrcholkům, na obloze se vynořilo patnáct kulovitých lodí. Jako první je spatřil Caneira. Varovně vykřikl.

„Tak je tady máme," ztěžka poznamenal Rhodan. „Musíme okamžitě přistát, aby nás hned neobjevili. Schováme se ve skalách."

Šest mužů rychle klouzalo k povrchu planety.

„Přistávají u CREST," duněl Kasomův hlas. „Snad se trochu zdrží prohledáváním vraku."

„Vyšlou čluny," předvídal Atlan. „Začnou pátrat ve všech směrech."

Gravitace planety byla nižší než na Zemi a rychle postupovali kupředu. Kasom musel zapnout mikrogravitátor. Přesto potřeboval už jen jediný krok, aby urazil stejnou vzdálenost jako ostatní muži třemi nebo čtyřmi kroky.

Nepřátelské lodě přistávaly. Kasom je bedlivě pozoroval.

Atlan ukázal nahoru do skal.

„Jsou tam jeskyně," řekl. „Myslím, že tam na noc najdeme dobrý úkryt."

Kasom se vrátil ze skalní plošiny a oznamoval, že pronásledovatelé vyslali komando robotů, které se přibližuje ke CREST.

„Doufejme, že s tím vrakem vylétěj do vzduchu," podmračeně si přál Bully.

Dorazili do prolákliny, kde se mohli v klidu zbavit letových obleků. Rhodan přitom pobízel Caneiru, aby si pospíšil.

„Je mi špatně," omlouval se četař.

„Máte prostě strach," zavrčel Rhodan. „Vzpamatujte se. Jestli neudržíte nervy na uzdě, ohrozíte nás všechny."

Caneiro zatnul zuby a pospíšil si, aby dohnal ostatní.

Vtom v jejich helmových sluchátkách zahřměl Kasomův hlas.

„Vysazují čluny, pane," hlásil Ertrusan. „Je jich celkem dvanáct. Odlétají ve všech směrech. Tři míří k horám."

Rhodan se zhluboka nadechl. „Rychle!" přikázal. „Musíme se skrýt v jeskyních dřív, než budeme mít Plophosany nad hlavou!"

Poručík Kane Walsh netušil, že bude žít už jenom půl hodiny. Nemohl to tušit, protože poušť byla pustá a prázdná. Nic nenaznačovalo, že se tu za pár okamžiků začne odehrávat tragédie.

Poručík Kane Walsh letěl včele skupinky dvanácti mužů. Viděli přistávat jednotku nepřátelských lodí, ale Walsh nevěřil, že by je nepřítel hledal nad pouští.

Na palubě CREST patřil k technickému personálu.

Otočil se.

Nad vrakem lodi se vznášelo několik temných teček.

„Čluny," řekl nahlas. „Bude lepší, když támhle mezi dunami přistaneme. Nemyslím sice, že by sem přiletěli, ale jestli zůstaneme ve vzduchu, snadněji nás najdou."

Malá skupinka trosečníků se snesla do písku pouště. Walsh kolem sebe viděl samé ustarané tváře. Ale neviděl jenom starosti - viděl i strach. Rozuměl tomu.

Klidným hlasem přikázal jednomu z mužů, aby vylezl na dunu a sledoval okolí.

„Soustředí se patrně hlavně na hory," řekl. „Tady jsme před nimi v bezpečí."

Muž, kterého vyslal na dunu, rozhodil ruce a vykřikl: „Blížej se! Letěj na poušť!!"

Walshem to trhlo a zbledl jako stěna. Přesně věděl, co to znamená, jestliže na ně zaútočí bojoví roboti. Velkými skoky se octl na duně.

Od CREST se blížily tři čluny.

Muž vedle Walshe ztratil nervy a nastartoval pohon svého bojového obleku. Walsh ho chytil za nohy a stáhl ho dolů.

„Zešílel jste?" sykl. „To můžete rovnou poslat kouřové signály, aby nás lip našli."

Sprostá nadávka byla jedinou odpovědí, které se mu dostalo, pak muž seběhl kolem Walshe dolů mezi duny.

Poručík ulehl na hřeben a díval se na čluny. Věděl, že jejich pozorovacím přístrojům patrně neuniknou. Čluny navíc neletěly vysoko a systematicky prohledávaly poušť.

Walsh vstal. Písek se z něj sypal. Pomalu sestupoval dolů ke svým mužům. S bezvýraznou tváří řekl: „Dojde k boji. Připravte se."

Walsh se posadil a tasil paprskomet. Někteří muži zapnuli deflektory, aby se stali neviditelnými, ale poručík jim řekl, aby je zas vypnuli.

„Oni nás stejně zaměří," řekl. „A když nás neuvidí, svrhnou bomby."

Duny zatím ještě skýtaly jakýs, takýs úkryt před energetickým zaměřením. I sám Walsh v sobě musel potlačit touhu uniknout pod skrytem deflektoru, ovšem citlivým zaměřovacím přístrojům nepřítele bylo jedno, jestli někoho uvidí nebo ne. Pro ně byly rozhodující energetické emise.

Když už Walsh začínal doufat, že se čluny odebraly jiným směrem, nebo že je minuly, nad dunou se vynořil stín. Walsh byl realista. Věděl, že nyní už jsou objeveni.

„Ještě nestřílet!" rozkazoval.

Člun začal nad trosečníky kroužit. Zanedlouho se ozval reproduktor:

„Je mezi vámi nějaký důstojník, se kterým bychom mohli vyjednávat?"

Walshe to překvapilo. Že by doopravdy měli šanci přežít? Vstal a zamával. Vypadalo to nadějně, vyjednávání bylo vždycky lepší, než boj proti přesile.

„Kdo jste?"

Hlas z reproduktoru duněl. Mezi dunami vyvolával ozvěnu. Když Walsh přimhouřil oči, mohl rozpoznat kulatá ústí hlavní palubních paprskometů. Mířily přímo na něj. Suše polkl.

„Poručík Walsh!" řekl.

„Zopakujte to, ať můžeme nastavit frekvenci naší vysílačky na vaši helmovou vysílačku."

Walsh pojal podezření. Pro ty chlápky tam nahoře nemohlo být těžké nastavit se na jeho frekvenci. Přesto řekl: „Poručík Walsh z vlajkové lodi CREST."

„Chceme vyjednávat s Perrym Rhodanem. Kde je?"

Walsh cítil nebezpečí.

„To netuším," odvětil pevným hlasem. „Musíte si ho najít."

Nad Walshem se zablesklo. Chtěl se hodit k zemi a odplazit se, ale už bylo pozdě. Zásah z palubního paprskometu snadno prolomil Walshův energetický ochranný štít a zabil ho. Walsh zemřel dřív, než si stačil uvědomit, co se děje.

Jeho muži zlostně vykřikovali.

Ale ne dlouho. Jejich hlasy zanikaly v syčení zbraní. Nad dunami se zatetelil žhavý vzduch. Člun ještě chvíli kroužil nad místem zkázy a pak pomalu letěl dál.

„Co to říkáte?" vykřikl Perton. „Ten chlápek má na sobě plophosanskou uniformu?"

„Bude nejlepší, když to otočíte, pane," odpověděl hlas z vysílačky. „Tvrdí, že se jmenuje Matthieu a že byl zajat Pozemšťany, kteří zničili stanici."

Perton zlostně přerušil spojení. „Já prozatím přerušuji pátrání," rozhodl. „Ostatní čluny ať hledají dál. Roboti našli na palubě vraku trosečníka, který tvrdí, že je Plophosan."

Malá loď změnila kurz a namířila si to zpátky k PHOENIXU. Jakmile přistáli v hangáru, Perton vyskočil a co nejrychleji se vydal k můstku.

„Tady je, pane," řekl Varringer, když Perton vstoupil, a ukázal na velkého muže v ožehlé plophosanské uniformě.

„Rád vás poznávám," řekl ten muž. „Jmenuji se Matthieu. Právě jste ukončil mé zajetí na palubě CREST."

Perton přimhouřil oči.

„Matthieu? Jak jste se dostal na palubu lodi Spojeného Impéria?"

„Zajali mě, pane. Kromě mně se na palubě zdržovali ještě také Hathaway a Berrings. Oba jsou mrtvi."

„Byl jste vyslýchán?"

„Ano, za pomoci mutanta."

„Co jste vyzradil?"

„Nic moc, pane," usmál se Matthieu. „Když přišly nejdůležitější otázky, zasáhl jste vy se svou flotilou."

Con Perton si polichoceně pohladil knírek.

„Takže na palubě CREST se zdržoval nějaký mutant?" zeptal se velitel. „Žije ještě?"

„Jmenuje se Noir a společně s Rhodanem, Atlanem, Bullem, Kasomem a mnoha dalšími utekl z vraku."

„Zatraceně!" ujelo Pertonovi. „To ovšem znamená, že se téměř všichni nejdůležitější muži Spojeného Impéria nacházejí na téhle planetě a jsou nám prakticky vydáni na milost a nemilost."

„Přesně tak, pane," přikývl Matthieu.

Perton založil ruce na prsou a nijak neskrýval svůj triumf. V myšlenkách zvažoval, jestli ho Vůdce za tento nečekaný úspěch odmění. Zajetí Rhodana, Allana a Bulla by znamenalo zaručený konec Spojeného Impéria. Zároveň by to Conu Pertonovi vyneslo mocenské výhody.

Náhoda mu nahrála všechny trumfy, které potřeboval, aby zlomil nadvládu Pozemšťanů v Galaxii.

O několik okamžiků později dorazilo hlášení z člunu, který objevil první skupinku uprchlíků.

„Rozdělili se," konstatoval Perton. „Myslím, že se poschovávali v horách. Ale my je najdeme, i kdybychom měli zpřevracet každičký kámen na tomhle opuštěném světě."

Znovu se obrátil na Matthieua. „Palubní lékař vás postaví na nohy, mladý muži," řekl žoviálně. „Ať vám poručík Varringer přidělí kajutu."

Nečekaný úspěch, kterého docílil, probudil v Pertonovi dosud neznámý pocit jistoty.

„Pojďte, Ashtone," řekl pilotovi. „Vrátíme se na člun. Našim cílem jsou hory."

Toermlin opustil kaktus s příchodem tmy. Na okraji pouště se rýsovaly obrysy obřích létajících koulí. Krátce pohlédl tím směrem, pak obrátil pozornost k bližšímu okolí. Musel urazit značný kus cesty po povrchu.

Nad horami se občas zablesklo. Toermlin byl přesvědčen, že to má nějakou spojitost s božstvy, proto si s tím nelámal hlavu.

Byl ale docela rád, když ho jiný Teper pustil do svého kaktusu a on si mohl odpočinout. Byl stejně zmatený jako Toermlin, ale z jeho kaktusu bylo alespoň možné dojít k hlavní šachtě.

Ještě nikdy se nepohyboval tak rychle. Zadní běhy ho pobolívaly.

Uprostřed noci dorazil k dobře zamaskovanému východu z šachty. Zahvízdal poznávací signál a dostalo se mu odpovědi od jednoho strážce. Hustý věnec ostnů z kaktusu bránil v případnému vstupu dravým Jaikům.

Pokračoval v cestě k jeskyním.

Pak se ale musel zastavit.

Už byl nedaleko jeskyní, ale něco se mu nezdálo. Cítil cizí pach. Jako by ve tmě kromě něj byl ještě někdo další. Neznámý pach vycházel z jeskyní a mísil se s pachem starých.

Toermlin se zachvěl a plazil se dál po zemi, připraven dát se při sebemenším podezřelém pohybu na útěk.

Když se přiblížil k jeskyním, vydal poznávací signál. Okamžitě se mu dostalo odpovědi. S úlevou přidal do kroku. Staří asi vědí, jak se mají chovat k bohům.

U vstupu do jeskyní narazil na několik strážců, kteří ho s přehnanou opatrností očichávali. Toermlin trpělivě vyčkával, dokud mu neuvolní cestu. Konečně směl pokračovat. Přítomnost strážců ho definitivně uklidnila.

Jakmile vstoupil do jeskyní, cítil ten cizí pach mnohem intenzivněji. Věděl, že staří leží před ním ve tmě a měl pocit, jako by viděl žhnout jejich unavené pohledy.

„Viděl jsem bohy," řekl. „Byli na cestě sem."

Staří s nevolí zabručeli, ale na to byl Toermlin zvyklý. Zůstal stát a čekal na odpověď. Nakonec jeden ze šedivých kožichů řekl:

„To my víme. Jsou tady."

Toermlin zalapal po dechu.

„Kde?" zeptal se. „Chtěl bych je vidět."

„V zadních jeskyních."

Toermlin se opatrně sunul podél lůžek starých. Slyšel jejich funění a chrčení. Neklidně se převalovali z boku na bok. O kus dál svítilo nějaké světlo, což tady bylo velmi neobvyklé. Světlo vycházelo ze dvou hranatých předmětů, které bohové položili na zem.

Samotní bohové pak stáli uprostřed jeskyně a povídali si. Bylo jich šest.

Určitě je nebezpečné rušit je během rozhovoru, ale Toermlin překonal strach. Možná, že mají nějaký prostředek, s jehož pomocí by nahnali Jaiky, kteří často číhají celé hodiny před kaktusy.

Pohnul se a cupital kupředu. Jeden z bohů na něj krátce pohlédl, ale dál si ho nevšímal.

Toermlin se zklamaně zarazil.

Ovšem, než mohl cokoliv říci, vynořil se vedle něj jeden starý a zlehka ho dloubl.

„Vrať se!" vyštěkl šedivák. „Musíme je nechat o samotě."

„Proč?" podrážděně se zeptal Toermlin.

„Myslejí si, že jsme zvířata."

Toermlin vycenil ostré zuby. Bohové je postavili na úroveň Jaiků. To nemohla být pravda. Toermlin byl rozhodnut, že mínění bohů velice rychle změní. Jakmile staří usnou, vrátí se do jeskyní.

„Raději je necháme na pokoji," řekl starý. „Mají potíže."

Potíže! Toermlin měl pocit, že špatně slyšel. To by musela být poslední garnitura bohů, když si neporadí s vlastními problémy.

Stáhl se do kouta. Věděl ze zkušenosti, že nad ránem starci bývají obzvlášť ospalí. Až všichni usnou, hodlal se vrátit k bohům a vysvětlit jim rozdíl mezi zvířaty a inteligentním Teperem.

Vnější plochy PHOENIXU se orosily. Noc byla jasná a chladná. Perton nechal pátrání v noci přerušit.

Na poušti bylo do soumraku pochytáno na dvě stě trosečníků, ale nebyl mezi nimi nikdo důležitý...

Con Parton se marně snažil na pár hodin usnout. Neustále ho něco probouzelo. Nakonec se oblékl a odešel k výstupu.

Strážný mu mlčky uvolnil místo.

Pejton se díval na poušť a zhluboka vdechoval řídký, chladný vzduch. V podobných chvílích z něj veškerá předstíraná tvrdost spadla. Pohnulo se v něm svědomí. Uvědomoval si, že nese zodpovědnost za smrt několika stovek mužů.

Ale mohl snad jednat jinak? Vůdce ho měl v hrsti! Perton znal osudy mužů, kteří Vůdce neuposlechli. Žádný z nich už nežil.

Perton nebyl zásadně proti Vůdcovým idejím, ano, dokonce si namlouval, že je nadšeným přívržencem jeho svržení. Jako Plophosan snil, že jeho kolonie rozbije starou říši a že se i on bude podílet na vládě...

„Pane..." opatrně se ozval něčí hlas.

Byl to Akers, velitel MEMPHISU. Malý, ramenatý muž. V Pertonových očích ztělesňoval všechno, čím on, Perton, toužil být. Akers byl klidný, houževnatý a tvrdý. Především byl trpělivý.

„Copak, majore Akersi? Nemůžete spát?"

„Ale ano, pane. Jen jsem si s vámi chtěl promluvit o uprchlících."

„Mluvte."

Akers klidným hlasem pokračoval: „Navrhuji, aby několik našich člunů za svítání přistálo v horách, abychom mohli prohledat jeskyně."

„To bychom ale riskovali bezpečnost našich mužů," podotkl Perton.

„Nebude to tak hrozné, pane. Jednotlivé skupiny se budou navzájem krýt, ... může je krýt i člun, který bude nad nimi kroužit."

„Máte pravdu," souhlasil Perton. „Jsem přesvědčen, že Rhodana a jeho přátele dostaneme. Nesmíme ale Pozemšťany podceňovat. Pamatujte, že s sebou mají i jednoho mutanta."

Pak se rozloučili. Lov na Rhodana. To znamenalo víc, než jenom lov na nějakého muže. To znamenalo lov na symbol, lov na legendu. Byli na to pyšní.

Kasom riskoval život, aby toho chlapce vytáhl z plamenů. Proč? Rhodan mlčky hleděl do tváře spícího četaře.

Caneiro přece sám říkal, že je příliš mladý aby zemřel. Jeho život byl však stále ohrožen. A nejenom jeho život. Všichni měli mizivou naději, že uniknou plophosanským lodím, které na noc sice zmizely, ale s ránem se určitě znovu objeví.

Rhodan se sklonil nad Caneiru a jemně s ním zatřásl.

„Vzbuďte se!" řekl.

Četař byl okamžitě na nohou.

„Všechno v pořádku," uklidňoval ho Rhodan. „Ale brzy se rozední. Musíme být připraveni."

Caneiro přikývl.

Z vedlejší jeskyně přišel Atlan a usmál se. „Brzy vyjde slunce. Naši podivní přátelé se o mně nestarají. Nebojí se."

Ta zvířata objevili, když minulého večera vnikli do jeskynního labyrintu. Bytosti měly určitou podobnost s pozemskými ještěrkami, ale byly větší a na hlavě měly jenom jedno oko.

„Akceptují naši přítomnost," konstatovat Noir. „Proto na nás neútočí."

Rhodan přemýšlel, jak během následujících hodin na protivníka. Zdálo se mu být nesmyslné vytvářet nějaký pevný plán, protože netušil jak se Plophosané budou dál chovat. Možná bude nejlepší, když zůstanou v jeskyních...

Vtom ho ze zamyšlení vytrhla jedna z ještěrek. Zvíře se chovalo podivně. Přišlo doprostřed jeskyně, postavilo se na zadní a pozorně se zahledělo na přítomné.

„Dívá se na vás, Kasome," suše konstatoval Noir. „Určitě dneska ještě nesnídal."

„Cítím jeho myšlenkové impulzy," konstatoval Rhodan. „Zdá se, že je inteligentní."

Zvíře cosi štěkavě vysvětlovalo, ale nikdo mu nerozuměl.

„Nejsem telepat," pokračoval Noir, „ale mám pocit, že to zvíře je námi zklamáno."

„Tenhle pocit," vzdychl Bully. „S ním sdílím."

Bylo ráno. Seržant Theimers, jeden z členů posádky CREST, se z úkrytu díval na přistávající člun. Člun dosedl a pak z něj vyskákalo sedm mužů. Theimers jako jediný přežil ze všech sedmadvaceti členů své skupiny. Útok Plophosanů přišel okamžitě poté, co jim přiznal, kdo je a že mezi jeho muži žádný jiný důstojník není.

Sevřel v dlaních karabinu a vyšel z úkrytu.

Sedm Plophosanů se zarazilo, když ho spatřili. Theimers se rozkročil a začal střílet, ale jeho paprsky se odrážely od ochranných štítů nepřátel.

Ti se rychle vzpamatovali a zahájili palbu.

Theimers se pod prvními zásahy zapotácel.

Proč to dělají?

Vždyť to jsou také lidé!

Proč po něm střílejí?

Theimers si uvědomoval, že ve Rhodanových plánech budoucnosti zela veliká díra. Díra, vytvořená chybnými předpoklady... lidé tady znovu pobíjejí sobě rovné. . . naposledy křečovitě sevřel karabinu. . . a padl mrtev k zemi.

O hodinu později zemřeli major Runyon a jeho muži. Zahynuli třicet kilometrů od Theimerse.

Pak na této planetě zůstalo už jenom šest mužů ze Spojeného Impéria.

Rhodan se odstínil před myšlenkovými impulzy podivné bytůstky, která k nim přišla do jeskyně, a obrátil se na Caneiru.

„Jděte před jeskyně a hlídejte vchod. Buďte opatrný. Při sebemenším náznaku nebezpečí se vraťte do jeskyně."

„Ano, pane," odvětil Caneiro.

Rhodan pak obrátil pozornost zpátky k ještěrkovité bytosti. Ukázal na sebe a své druhy, pak na domorodce, který však nevypadal, že by mu rozuměl anebo prostě nedokázal udělat stejná gesta.

Pak ale zmlkly zvuky, které bytost vydávala, ještěrka dopadla na přední tlapy, se zklamaným zabručením se otočila a odcházela.

„Asi je inteligentní," poznamenal Atlan. „Ale vypadá to, že se s ní nedorozumíme."

„Měl jsem dojem jako by od nás něco čekal," ozval se Noir. „Jako by s něčím počítal, proto také to zklamání..."

„Co by asi tak mohl primitivní domorodec čekat od posádky ztroskotavší vesmírné lodi?" zeptal se Rhodan.

„Třeba nějaký zázrak," odpověděl Kasom. „Pro něj budeme asi bohové."

„Na ohnivé božstvo si už dlouho nezabral Bully," mínil Atlan. „Proto navrhuji, aby tyhle domorodce přesvědčil o našich schopnostech."

„Na to teď není čas," zabručel Bully. „Spíš bysme si měli lámat hlavy s Plophosanama..."

„Bully má pravdu," souhlasil Rhodan. „Budeme se střídat na stráži před jeskyní. Kasome, za hodinu půjdete vystřídat Caneiru."

„To udělám raději hned, pane," navrhoval Ertrusan. „Ten kluk mi

připadal nějak nervózní. Možná bude lepší, když ho nenecháme o samotě."

„Souhlasím, Kasome," přikývl Rhodan. „Pošlete ho zpátky k nám."

Specialista USO opustil jeskyni, po pár minutách se však vrátil zpět. „Je pryč," řekl jen.

„Co?" vyhrkl Bully. „Jak to?"

„Canerio byl venku asi půl hodiny," řekl Atlan. „Doufejme, že neudělal tu chybu a nepokusil se uniknout."

„Mám ho hledat?" zeptal se Noir.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Ne, nemůžeme ho hledat. Kasome, vraťte se před jeskyni. Kdyby se Caneiro ukázal, nespouštějte ho z očí. Možná se vzpamatuje a vrátí se."

Caneiro rozprostřel letuschopný bojový oblek a pokládal na něj kamení. V očích měl šílený výraz. Hromada kamení rostla, protože Caneiro pracoval rychle. Když se přesvědčil, že oblek není nikde vidět, zahodil výstroj i zbraň a navršil na ně další kamení.

Když skončil, spokojeně se zachichotal a posadil se. Nyní zametl všechny stopy. Byl sám a věřil si. Věřil, že jako osamělý jednotlivec spíš unikne pronásledovatelům než kdyby zůstal ve skupině.

Měl na sobě jenom prostou uniformu. Svědomí mu nepřekáželo, jako žádnému šílenci. Jeho mozek nevydržel stálé vypětí posledních dnů a hodin. Vstal a odcházel.

Po několika krocích před sebou objevil hada. Sehnul se a hodil po něm kámen. Had ale neutekl. Jenom se uhnul a dál se na něj upřeně díval.

„Zmiz!" sykl Caneiro. „Rychle! Zmiz odtud!"

Zvíře však překvapivou rychlostí sklouzlo z kamene, na kterém se vyhřívalo, a skočilo po četaři. Canerio byl příliš zaskočen, než aby včas zareagoval.

To už mu ta malá příšera visela zakousnutá do stehna. Chvíli s ní musel škubat, ale nakonec ji setřásl a bleskurychle jí rozdrtil hlavu větším kamenem, který sebral ze země.

Ztěžka oddechoval a díval se. na poslední záchvěvy umírajícího těla... a pak nad sebou uviděl dobrý tucet podobných potvor. Dívaly se na něj bez hnutí. Fixovaly ho ze vzdálenosti několika metrů a očividně se na něj chystaly.

Caneiro se obrátil a utíkal zpátky nahoru do skal.

Daleko se však nedostal.

Nebyl nikdo, kdo by o sobě mohl tvrdit, že Andrého Noira zná dobře. Byl to muž, který v žádné situaci neztrácel klid a přehled.

Zrovna když přebíral strážní službu před jeskyněmi, dorazily první dvě pátrací lodě Plophosanů. Uviděl je před sebou těsně nad kaktusovým polem. Vstal, přimhouřil oči a chvíli je pozoroval. Když si byl jistý, že se opravdu přibližují, otočil se a opustil stanoviště.

Vcelku klidně přišel do jeskyně.

„Už přilétají," řekl jen.

Rhodan přikývl a vstal.

„Kolik jich je?" zeptal se.

„Dva čluny," odpověděl Noir. „Ale vsadím se, že jich brzy bude víc."

„Co asi můžou mít za lubem?" zeptal se Bully. „Divím se, že to ještě nevzdali."

Atlan se usmál. „Nezapomínej, tlouštíku: jsou to potomci pozemských kolonistů. A Pozemšťani se nevzdávají!"

Podle Allanova názoru byly dny Spojeného Impéria sečteny. Ale nechával si to raději pro sebe.

„Určitě tady přistanou," řekl Melbar Kasom. „Oblétli Celou naši oblast, věří, že jsme se tady někde skryli. Začnou prohledávat hory a údolí."

Rhodan tasil ruční paprskomet. Během několika následujících hodin se rozhodne o jejich osudu. Buď opustí tento svět jako zajatci, anebo jako svobodní lidé. Byla tu ještě třetí možnost: smrt! Ovšem na tu nechtěl Rhodan ani pomyslet.

„Pojďte!" řekl. „Podíváme se na ně."

Domorodci z předních jeskyní zmizeli jako by tušili, že se blíží nebezpečí. Pětice mužů dospěla ke vchodu a zastavila se ve stínu.

„Támhle jsou," ukázal před sebe Noir. „Už jich je pět."

Protivníkovy čluny mohly být asi tři míle od nich.

„Letí nízko," konstatoval Atlan. „Myslím, že Kasom má pravdu. Budou chtít přistát."

Krátce nato se objevil další roj kluzáků, tentokrát jich bylo šest, ale letěly jiným směrem. Zato těch prvních pět mířilo přímo k jejich jeskyni. Rhodan si je prohlížel. Už na první pohled vypadaly jako lodě Pozemšťanů, ale určitě byly modifikovány.

„Letí k jeskyním, pane," konstatoval Kasom. „Řekl bych, že přistanou támhle na té skalní plošině. To znamená, že posádky pak budou muset jít dolů pěšky."

„S optimismem to nepřehánějme," odpověděl Rhodan. „Mohou vysadit vojáky a z palubních děl pak ostřelovat vstupy do jeskyní."

„To by nejdřív museli vědět, kde nás mají hledat," namítl Bully.

Stáhli se hlouběji do útrob jeskyně. Odtud pak pozorovali let člunů. Jak Kasom předpovídal, čtyři čluny přistály na skalní plošině, pátý nad nimi kroužil a hlídal je ze vzduchu.

„Co se to děje?" vyhrkl Bully.

Z člunů nikdo nevystupoval.

„Perry Rhodane!" ozvalo se náhle ze silných reproduktorů. „Slyšíte mě, Perry Rhodane?"

„Matthieu!" ujelo Andrému Noirovi. „To je Matthieu, šéfe!"

„Tady Matthieu," znovu se ozval ten hlas. „Víme, že jste tam někde v některé z jeskyní, Perry Rhodane. Bezvýchodnost své situace byste už měl dávno pochopit!"

„Vědí, že tu někde jsme, ale neznají naši pozici," řekl Rhodan.

„Perry Rhodane!" znovu volal Matthieu. „Vyjděte se svými lidmi ven. Vzdejte se. Nenuťte nás do opatření, která by znamenala ohrožení vašeho života a života vašich přátel!"

„Kolik lidí jste už těmito slovy uvrhl do zkázy, Matthieue?" zeptal se Rhodan.

„Vy jste důležitý člověk," řekl jiný hlas. „Tady Con Perton, velitel letky, která zničila CREST. Slibujeme vám a vašim přátelům, že se k vám jako zajatcům budeme chovat stejně jako jste se vy choval k Matthieuovi a jeho druhům!"

Rhodan horečnatě přemýšlel. Jak se měl rozhodnout?

„Doufám, že se těm pirátům nechcete vzdát, pane?" zeptal se Kasom. „Jestli nás chtějí mít, musejí si pro nás přijít a chytit si nás!"

„Slyšel jste to, Matthieue?" zeptal se Rhodan. „Jestli nás chcete zajmout, musíte si nás chytit."

„Přijdeme si pro vás," ujišťoval ho Con Perton. „I kdybychom měli celou tu horu vyhodit do povětří."

Staří opustili jeskyně a po dlouhých létech se vrátili do svých původních příbytků. Stejně tak se i Toermlin odebral do svého kaktusu. Od bohů žádnou pomoc nečekal. Začínal pochybovat, jestli to vůbec jsou bohové.

V duchu se věnoval jiným problémům. Musel doplnit zásoby na zimu. Musel zabezpečit některé přístupové chodby k jeskyním proti Jaikům, to se dělalo pomocí ostnů a znamenalo to spoustu práce před příchodem chladného období.

Rozhodl se, že na bohy zapomene. Byl přesvědčen, že zase brzy odtáhnou. Bohové a démoni nikdy nezůstávají dlouho na jednom místě.

Rhodan si uměl představit, co přijde. Posádky čtyř člunů vyjdou ven a budou hlídat vstupy do jeskyní. Pak začnou prohledávat skalní labyrint.

Protože Plophosané dobře věděli, že mají co dělat jenom s Rhodanovou skupinkou, brzy sem jistě přiletí posily. Početní převaha protivníka se zvýší.

Rhodan litoval, že tam s nimi není maličký Siganesan Lemy Danger. Tomu by se snad podařilo nepozorovaně proniknout mezi Plophosany na palubu některé z jejich lodí.

„Jeskyně jsou obklíčené, Perry Rhodane!" znovu se ozval Matthieův hlas v helmové vysílačce. „Vyjděte s ostatními ven, dokud nebude pozdě!"

Rhodan neodpovídal. Plně si uvědomoval, že veliteli plophosanské letky narostla křídla, když se od Matthieua dozvěděl, že může ulovit nejdůležitější muže Spojeného Impéria hezky najednou. To se žádnému nepříteli Impéria ještě nikdy nepodařilo.

Plophosanští vojáci se rychle rozdělili a systematicky prohledávali každou díru, každý výčnělek nebo prasklinu.

„Počkejte!" zvolal náhle Matthieu. „Támhle vzadu! Posviťte mi tam!"

Oslnivé světlo putovalo po stěnách, až se zastavilo na úzkém průchodu.

„To je průchod do vedlejší jeskyně," řekl Matthieu. „Jestli jsou tam vedle, můžou pohodlně střílet na každého, kdo bude chtít projít."

Navázal spojení s Pertonem, který se zdržoval na palubě svého člunu. „Potřebujeme robota, pane," řekl Matthieu. „Je tady úzký průchod, který Rhodanovi muži snadno ubrání."

„To by zase chvíli trvalo," netrpělivě opáčil Perton. „A uprchlíci by se zatím znovu a lip schovali... vyhoďte ten průchod do vzduchu*. Zvětšete ho."

Matthieu chvíli přemýšlel.

„Ale nevíme jak to tam vzadu vypadá... co když to Rhodana a jeho muže zabije?"

„Jak dlouho hodláte lamentovat?" vyjel Perton. „Přál jste si velet jednotce, tak něco proveďte, než vás nechám vystřídat nějakým schopnějším důstojníkem. Vy jste zodpovědný za to, aby se Rhodanovi nic nestalo!"

„Ano, pane," vymáčkl ze sebe Matthieu.

Přerušil spojení a obrátil se na své muže. „Teď se pokusím vniknout do zadní části této jeskyně. Když bude všechno v pořádku, následujte mě."

Zkontroloval si paralyzátor a pak opatrně postupoval ke skalnímu průlezu. Zvolna se jím prosoukal do sousední jeskyně. Byla tam úplná tma. Matthieu stál a čekal, až si oči zvyknou na temnotu.

Vtom vyšlehl svazek plamenů. Dřív než se mohl vrhnout k zemi, zahalily ho. Po všech čtyřech se chtěl vrátit ke svým, ale nemohl se hnout.

„Jsou tady!" chroptěl. „Mají průchod pod kontrolou!"

Nedostával odpověď. Nezapnul spojení s Pertonem a teď už na to ani neměl sílu. Ležel na stejném místě ještě i ve chvíli, kdy jeho vojáci odpálili nálože u průchodu. Exploze roztrhala skálu a celý labyrint se zachvěl. Kamenná lavina Matthieua pohřbila.

„Tak teď přesně vědí, kde jsme," řekl Kasom. „Toho chlápka je mi
líto, ale koneckonců sem přišel, aby po nás střílel."

„Nezískali jsme mnoho času," řekl Rhodan. „Oni teď budou opatrnější."

„Měli bychom se pokusit odtud uniknout," navrhoval Kasom.

„Chcete tak rychle zemřít?" podivoval se Atlan. „Všechny vchody jsou střeženy nepřítelem." ' Kasom nevrle zabručel, ale to už se v průchodu ze sousední jeskyně začínali objevovat Plophosané.

Pozemšťané leželi na zemi a sledovali je. Kasom začal střílet a Plophosané mu také odpovídali střelbou. Rhodan mhouřil oči a uvědomil si, že při plophosanských výstřelech postrádá charakteristické záblesky, což mohlo znamenat pouze tolik, že je nepřítel nechtěl zabít, nýbrž jenom ochromit pomocí páralyzátorů.

Plophosané se začínali po jeskyni rozptylovat, aniž by tomu Rhodanova malá skupinka mohla nějak zabránit...

První zásah dostal Noir. Zachrčel a svezl se z balvanu, na kterém ležel. Zůstal ležet bez hnutí.

„Je paralyzovanej," hlesl Bully.

Útočníci nyní zesilovali svou snahu, aby se pokud možno beze ztrát ve vlastních řadách propracovali k úspěchu.

„Tak už se konečně vzdejte, Perry Rhodane!" volali.

Jako by na podtržení této výzvy byl zasažen Bully. Prostě zůstal ležet a paprskomet mu vypadl z ruky.

Potom už to šlo rychle.

Omráčili i jeho a postupně pak i ostatní.

Potom se nad Rhodana sklonil nějaký muž a řekl: „Vyneste je ven!“

O třicet minut později dvacet plophosanských lodí odstartovalo. Na palubě mělo pět zajatců. Byl mezi nimi i Perry Rhodan, kterému Perton mezitím ochotně vysvětlil, že hodlá všude po Galaxii vyhlásit, že GREST napadly molkexové lodi Bluesanů a že přitom Perry Rhodan a jeho muži zahynuli. . .

Spojené Impérium bylo nyní ohroženo jako nikdy předtím.

V určitém slova smyslu bylo v mozku Allana D. Mercanta uloženo více zkušeností než v obřím počítačovém centru na pozemském Měsíci. Ovšem Mercantova zkušenost se zakládala na specializaci.

Mercant byl největším expertem na špionáž, jaký se na světě narodil. S počítačovým mozkem Nathanem na Měsíci je spojovala jedna podstatná věc: oba byli odkázáni na přísun informací.

5.října 2328 dostal během jedné konference zprávu, kterou odvysílal strážní křižník ROTTERDAM.

„Co si o tom myslíte, pane?" zeptal se spojový důstojník major Thatcher.

„Zvláštní," zamyšleně zamumlal Mercant. „Opravdu velmi zvláštní. Čtu tady, že ROTTERDAM nedostal na své volání odpověď. To by mohlo znamenat, že se CREST něco přihodilo."

„Zatracení Bluesané," vrčel Thatcher. „Pořád dělají potíže."

Mercant mlčel a dál přemýšlel o obdržené zprávě. Zároveň se nechal spojit s kosmodromem v Terranii, aby si vyžádal loď experimentálního komanda.

Deset minut po obdržení zprávy už byl Mercant na cestě ke kosmodromu.

MORAVIA, loď experimentálního komanda, na jehož palubě se zdržoval šéf galaktické rozvědky Allan D. Mercant, tvořila předvoj silného svazku pozemské flotily.

8.října 2328 MORAVIA přiletěla do stejné soustavy, ve které nouzově přistála CREST. Pečlivě prováděná zaměřování přinesla první výsledky. Druhá planeta soustavy ukrývala na svém povrchu něco, co aktivovalo hmotové zaměřovače.

Po krátké rozmluvě s kapitánem lodi Humphreyem Mercant přikázal přistát na tom místě.

Pak objevili kráter.

Mercant a Humhrey si vyměnili významné pohledy. Oba mysleli na totéž.

Pokud tento kráter představoval zbytky CREST, pak posádka neměla naději na přežití.

„Našli jste mrtvoly?" zeptal se Mercant, když za ním po několika hodinách práce ve vraku CREST přišel Humhrey.

„Ano, ale nebylo možné identifikovat všechny ..."

Mercant přikývl. Tohle očekával.

„Byl. . . mezi nimi Rhodan?" zeptal se pomalu.

„Ne, pane," odpověděl Humphrey. „Ale to nic neznamená. Mnozí prostě přestali tělesně existovat."

„Musíme zjistit, jestli jsou mezi mrtvými Rhodan, Atlan nebo Bull," řekl Mercant. „Vím, že po vás požaduji takřka nemožné, kapitáne, ale vaši muži musejí využít všechny speciální prostředky Arasů, aby se pokusili identifikovat mrtvě."

„To je práce pro dobrovolníky, pane..."

„Zeptejte se jich," kývl Mercant. „Zeptejte se svých mužů, jestli to chtějí dělat."

Přihlásili se všichni.
Bez výjimky.

O čtyři hodiny později se vyšetřovací jednotka vrátila se vzorky. Specialisté měli za sebou tvrdý výcvik, ale práce, kterou prováděli s mrtvými, šetření zachovalých buněk. . . to bylo psychicky náročné...

„Pojďte, majore," řekl Mercant. „Jdeme k vyhodnocení."

Po zhruba další hodině už měli výsledky z počítače.

„Nic," řekl Humphrey. „Výsledek říká, že mezi mrtvými nejsou."

„Ano," souhlasil Mercant. „Ale to ještě neznamená, že Rhodan, Atlan a Bull žijí..."

„Co myslíte, že se stalo?"

„Kdo ví?" pokrčil rameny Mercant. „Ale máme alespoň slabou naději, že ti tři muži přežili. Mohlo by to znamenat, že se někdo snaží vzbudit dojem, že zemřeli. Kdokoliv může být obviněn ze sestřelení CREST."

„Co budeme dělat teď?" zeptal se Humphrey.

„Těžko říct. Dám instrukce svým agentům. Kromě toho si myslím, že se dříve nebo později neznámí objeví a odhodí své masky. K čemu jinému by takováhle akce byla?"

O několik minut později se kluzáky vznesly a odletěly zpátky na palubu MORAVIE. Ve vraku CREST to skřípělo. S jejími troskami si pohrával vítr a vháněl dovnitř písek. Tento nepříjemný zvuk bude vrak vydávat ještě hodně dlouho, dokud ho písek nepokryje docela.

Vlajková loď Spojeného Impéria měla obrovský hrob.

William Voltz NEMILOSRDNÝ PROTIVNÍK
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 180
Z německého originálu Der gnadenlose Gegner, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH
v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuťák.
Vydal jako svou tisící sedmistou sedmou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1998.
Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík.
Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá á objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožďanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134,

831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/5253334.
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.
Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč